

JEDVANOSIMS OBOAKA LOMISTO BO

NEJRA BABIĆ // ALEŠ KURT

SARAJEVSKI
RATNI TEATAR

Sezona 2017/18.

SARAJEVSKI
RATNI TEATAR

SARAJEVSKI RATNI TEATAR
Sezona 2017/18.

Nejra Babić & Aleš Kurt

JEDVANOSIMSBOAKALOMISTOBO

Režija: Aleš Kurt

Dramaturgija: Dubravka Zrnčić-Kulenović & Nejra Babić

Muzika: Damir Nevesinjac & Basheskia

Scenografija: Vedran Hrustanović

Kostimografija: Melisa Musić Ajkunić

Muzička saradnja i korepeticija: Lejla Čaušević

Koreografija narodnih kola: Kemal Borovac

Igraju:

Mirela Lambić

Maja Salkić

Ana Mia Milić

Alban Ukaj

Sead Pandur

Jasenko Pašić

Adnan Kreso

Davor Sabo

Saša Krmpotić

Lejla Čaušević k.g.

Inspicijent: Goran Filipović

Marketing: Hana Karadža

Šef tehnike: Damir Fazlagić

Majstor svjetla: Nedim Pejdah

Rasvjetljivači: Nedim Kukavica i Tarik Đozo

Majstori tona: Irhad Hodžić i Sretko Vujić

Majstor scene: Nurko Opršić

Rekviziter: Elvis Sijarić

Garderoberka i izrada kostima: Hava Redžić

Šminkerka: Sanela Čatović

Dekorateri: Mevludin Džananović i Bajro Krupalija

Izrada scenografije: Ramo Pamuk i Nurko Opršić

Dizajn: Studio Gimix - Tamara Lazić i Đorđe Jovanović

Video Animacija: Admir Aličić

Fotografija: Velija Hasanbegović

Producija: Aleš Kurt & Dubravka Zrnčić-Kulenović

Premijera održana u Sarajevu 19.oktobra 2017.g.

„KOFER ZA SJEĆANJA“

Piše: Dubravka Zrnčić-Kulenović

Predstava „Jedvanosimsoboakalomistobo“ dio je projekta „Kofer za sjećanja“ koji se sastoji od tri segmenta. Prvi dio – antropološko istraživanje, potaknuto je činjenicom da se sve veći broj stanovništva želi, ili već jeste, iseliti iz BiH. Sakupljali smo relevantne zapise, kolumnne, komentare, pisane ili preko društvenih mreža, razgovarali, posebno sa mladim ljudima, te pokrenuli i anketu sa pitanjem: ako biste otišli iz BiH šta biste ponijeli (a da nisu samo materijalne stvari u pitanju) sa sobom. Na osnovu prikupljenog materijala stvorena je predispozicija za otvaranje procesa „work in progress“ u kojem su, osim ispitanika kroz anketu, sudjelovali i mladi umjetnici, autorski tim i učesnici u projektu. Tako je uspostavljen interaktivni pristup između anketiranih i sudionika u budućoj predstavi kojeg je vodila Nejra Babić, moderator, u saradnji sa NGO Inkubator društvenih inovacija „Munja“.

Druga faza – priprema predstave „Jedvanosimsoboakalomistobo“, kroz improvizacije i istraživanje našeg tradicijskog izvornog muzičkog koda, propitivao se tematski prikupljeni materijal i tražila adekvatna scenska forma koja bi ga mogla artikulirati i pretvoriti u zanimljiv teatarski čin.

Tokom cijelog procesa rada nametala se dilema kako vrijeme koje živimo, taj bosanski šizilend, sumoran i beznadežan, ispunjen apsurdom, strahom i neizvjesnosti, prikazati, a ne zapasti u patetiku. Koja će nam scenska sredstva omogućiti da probudimo vlastitu svijest i savjest, te postanemo „bića vlastite volje“ (J.P.Sartr)?

Hoće li nam postupak „iskrivljavanja“ slike stvarnosti pomoći da izazovemo spoznaju da „samo čovjek može odrediti bit za sebe samog „?

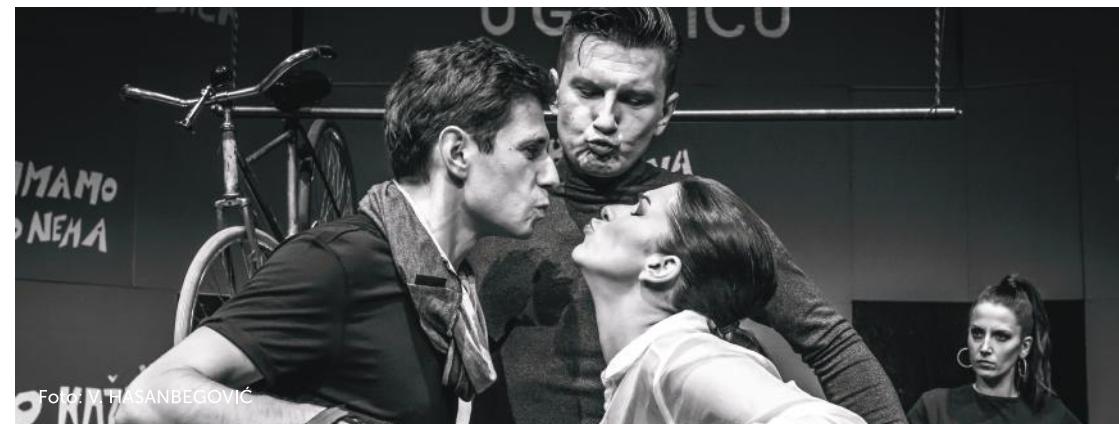
A to ćemo provjeriti u trećoj fazi ovog projekta – kroz razgovor sa publikom nakon izvedbe predstave. Tek tada ćemo moći definirati našu prvobitnu namjeru i intenciju: da li može i koliko umjetnost teatra utjecati na „uspavanog“ pojedinca koji zbog svoje šutnje, nezainteresiranosti i rezignacije postaje sužanj i trpi okove vlasti i političke elite koja već dvadeset godina ne silazi sa trona gospodara.

OJHA

Piše: Aleš Kurt

Ova režija je nastavak rada na prožimanju drevnog i današnjeg. Radi se o socijalnoj komediji, a ona je po svojoj suštini crna, s tim što ova nije baš crna, nego više tamno siva. Smatram da teatar treba da bude socijalno angažiran i da se zaista bavi problemima društva koji nam najviše smetaju da živimo. Pa eto, ova predstava se upravo bavi takvom tematikom. Pored toga ona je u potpunosti uredjena u teatarske kodove od antičkog doba do danas. Nije nam namjera bila da bilo kome ugađamo. Više smo tu da potaknemo na dobro. Da poučimo. I zabavimo. Ako se to još može.

Schweizerische Eidgenossenschaft
Confédération suisse
Confederazione Svizzera
Confederaziun svizra

Svicarska agencija za razvoj i saradnju SDC

STUDIO LUTKARSTVA
SARAJEVO

ČESTITAMO NA POSTOJANJU

Piše: Nejra Babić

Pisati tekst o stanju u državi u kojoj već svi o tome pričaju, čitaju, pišu kolumnе, raspravljaju, polemišu, svadaju se, šute, vrište, protestuju, odustaju od protesta, je ubacivanje mozga u bubanj veš mašine. Tema o kojima bi se moglo pisati je milon, apsurdnih situacija još više. Najzanimljiviji dio čitavog procesa prije pisanja je samo istraživanje, jer je to dovelo do nekih scena koje moja mašta nikada ne bi mogla ni izmisliti. Od Izvještaja Ministarstva za ljudska prava i izbjeglice „o odlivanju pameti i ogromnom finansijskom resursu koje iseljeništvo predstavlja za razvoj domovine“ do ispovijesti žene koja je nakon poroda iz bolnice otpuštena kao muško, pa sve do spiska zvaničnih zanimanja u BiH na kojoj se nalazi i Direktor službe drugdje nerazvrstan.

Moja sreća u svemu tome je što tekst nisam pisala sama nego zajedno sa rediteljem Alešom Kurtom koji je davao ideje i smjernice snalaženja u ludilu tema kojima bi se mogli baviti. Krenuli smo od pokušaja definisanja toga ko smo zapravo, da bi prešli na postratni period i beskonačnu tranziciju i došli u sadašnjost u kojoj dosta vremena provodimo na šalterima, nezaposleni i umorni čekajući da nam padnu avioni sa neba kako bi pobegli iz domovine. Jer istina je da je vrlo često jedva nosimo sebe a kamo li situaciju u kojoj se nalazimo. Ali ne možemo svi ni otići. Onima koji ostaju, čestitamo na postojanju.

Foto: V. HASANBEGOVIC

Nejra Babić rođena u Sarajevu 1989. godine. Vec u ranom djetinjstvu sve počinje da radi sa lijevom rukom. Kada je prvi put uzela olovku, pokušala je da nacrtava krug, nije joj uspjelo tako da je već tada odlučila da joj je pametnije da piše nego da crta. Svoju izuzetnu kreativnost za pisanje vježbala je tako što je molila mamu i tetku da joj pišu sastave za pismene zadaće. Učiteljica je nakon čitanja radova izuzetno cijenila Nejrinu zrelost, ne znajući da su mama i tetka

zajedno zrelje i od nje same. Nakon što su joj lijevu ruku pritisnula vrata školske biblioteke toliko jako da su svi prsti bili modri mjesec dana, Nejra postaje uvjerenja da je krivac za taj nemili događaj ona sama i nepisanje radova na zadatu temu. Od tog trenutka, Nejra počinje da piše i kada ne treba i kada treba. Sve to dovodi do toga da upisuje Dramaturgiju na Akademiji scenskih umjetnosti u Sarajevu, na kojoj i diplomira u klasi profesora Almira Imširevića. Poslije toga počinje da radi kao pripravnik - dramaturg u Sarajevskom ratnom teatru. Nekada ode do škole, pitajući se zašto stavlju tako teška i velika vrata na tako malu biblioteku.

TREBA DA KRENEM. NE ZNAM GDJE ĆU, NI ŠTA DA PONESEM.

ZE-ZA-MO SE!

Piše: Damir Nevesinjac

SLOBODA

Piše: Nejra Babić

Sloboda je golub bez glave. Mamin pocijepani crtež iz 1993. godine na kome je nacrtala goluba i napisala MIR I SLOBODA. Od crteža je ostao komadić krila goluba na kome piše mir. Sloboda i glava su nestali. Možda mi je zbog toga Sloboda neka nedefinisana, kao vreća pjeska teška riječ, koja se koristi samo u nekim velikim prilikama da bi se iskazale neke velike ideje. I onda kad padne ta vreća pjeska nekome iz usta, raspe se i od Slobode ne ostane ništa.

Ona postane ono što je bila, riječ citirana najviše dok se ratuje, riječ koji izgovoraju sa filozofskim prizvukom ljudi kojima je filozofija strana. To je dovelo do toga da je meni Sloboda postala „nešto“ što sjedi na tronu, povremeno me gleda ali najčešće spava. I piše se velikim početnim slovom.

A tu je sve pogrešno. I što je Sloboda samo riječ, i što je na nekom tronu. A i što je pišem velikim početnim slovom. Pogrešno je bilo naše prvo upoznavanje, a i njen mistični nestanak i bijeg od mira. Jedino što je sigurno u vezi sa Slobodom je da je ona lakša za definisanje i polemisanje, nego za osjećanje. A to je jedino što istinski želim. Osjećanje toliko blisko mom iskustvu da Sloboda postane sloboda.

Možda je moj početak Slobode u slobodi pisanja riječi sloboda sa malim početnim slovom.

JESI LI...?

Piše: Nedim Zlatar

Pitao me vrlji pitac:
Nedime, kako, si, selam, alejkum, jesi, li, gledao, naše, Zmajeve, protiv, Crvenih, đavola, kad, smo, dali, golove, asistencijom, Edina, Džeke, Medunjaninu, za, 1-o, Edina, više, i, Daria, Đumića, jesi, li, član, elektronskog, dua, Basheskia?

A ja odgovorih:
Potok tu, ptica tamo, ima nešto što nisam znao. A ono što i jesam sad me brine, ko sam šta sam, kud idem....

**A USTVARI OVO SU MAHOM OBIČNI
LJUDI, KAO I SVI DRUGI, A SVI OBIČNI LJUDI
PONEKAD MALO POLUDE.**

NEKAD SMO MI BILI DRUGAČIJI LJUDI. NEKAD. NEKAD PRIJE. NEKAD PRIJE RATA.

Foto: V. HASANBEGOVIĆ

Samohrana majka

Mirela Lambić

Ja sam nezaposlena, samohrana majka. I opet mi se čini da sam dio cirkusa. Samo što ovoga puta ne letim na trapezu, nego se više osjećam kao žena – živo topovsko džule. Sjedim zaglavljena u skučenoj cijevi topa i čekam da me ispale.

Ponijela bih pasoš. I bolio bi me kurac.

Foto: V. HASANBEGOVIĆ

Frizerka

Ana Mia Milić

Smuči mi se kad mi počnu: te moje dijete ovo, te moje dijete ono. Što to ne mogu. Mijenjam već 12 godina koleginice koje odu na porodiljsko. Jedna se vratila sa porodiljskog u petom mjesecu trudnoće. Dobro za mene, mislim se ja. Ali evo, prolaze godine, a ja stalno na zamjeni. Šta ćeš – radi ko mora. A rada ko može.

Ma ne znam kuda ču. Ponijela bih nanu, teta Radu i Daidžu, ali njih više nema. A da ih i ima, ne bi se oni snašli da negdje odu. A ni ja se možda neću snaći. Ali svejedno ču otići. Ili neću.

Foto: V. HASANBEGOVIĆ

Nezaposleni pravnik

Sead Pandur

Ja sam pravnik. Bez stalnog zaposlenja. Nisam uvezan. Nemam zalede, ni geografsko, ni genetsko, moji nisu na pravim pozicijama.

Ja, nezaposleni pravnik, ponio bih u Njemačku knjigu Rimsko pravo, lijepo sjećanje na predavanja prof.dr Mustafe Imamovića, skripte iz Građanskog prava. Ponio bih i naliv-pero rahmetli dede i nadu da će se zaposliti po službenoj dužnosti. A, možda ipak, da ponesem prazni kofer?!

Foto: V. HASANBEGOVIĆ

Glas iz davnine

Lejla Čaušević

Ponijela bih bosanski duh. Lepršavost, iskrenost, hrabrost, blagost i sve ostale elemente bosanske duše koji su opjevani u sevdalinci.

Ponijela bih sevdah, pjevala bih.

Foto: V. HASANBEGOVIĆ

Turistički vodič

Davor Sabo

Sve je počelo ovako. Prolazim ja Čaršijom i gledam one Kineze, sjatili se oni oko vodiča. Oni Kinezi, a on ni sam ne zna šta je. Ali skontam ja vrlo brzo – šupak. Stao, slušam, ne vjerujem. Kaže on njima: „Nemojte trošiti puno para ovdje, jer jačate Al-Kaidu, sahat-kula je pokvarena, nemojte jesti čevape, novčanike samo oko vrata nosite....“ Ja zanijemio. Kontam: sačekat ga dok završi i dobro ga naučit pameti. Ali kontam onda dalje: haj što je on šupak nego što će bit sa ovih petnaest isprepadanih Kineza!?

Treba da krenem. Ponio bih staru tarabu sa ograde moje rodne kuće na Hridu. Ponio bih ruke svoje stare majke koje su me odhranile i njegovale čitav život. Ponio bih igranke koje su se održavale u MZ Hrid. Ponio bih kino „Kumrovac“, „Kogo“, „Davora“, „Dubrovnik“, „Šetalište“, „Slatko Čoše“, sve Halidove stare kasete, miris somuna kad silazim niz Alifakovac, staru kaldrmu sa Kovača.

Student na rubu incidenta**Saša Krmpotić**

Ne morate da me slušate pažljivo, jer to svakako ne radite. Zarobljeni ste u vašem prijeratnom i poslijerathnom. Šta je sa nama što smo rođeni ni tamo ni vamo? Ne pamtim ni to vaše nekad, a ne pamtim ni rat, jer jebi ga, bili smo premali.

Ako sakupim sve papire, odoh. Čime? Uvijek se nekako potorsi bar stoji više od onoga što imas, a kako i gdje i odakle ti ta stoji, to niko nikad ne zna. Ja bih ponio baš tu stoji sa sobom!

Foto: V. HASANBEGOVIC

Foto: V. HASANBEGOVIC

Sabahudin Žiško**Jasenko Pašić**

Ja sam Sabahudin Hudo Žiško. Grbavička škola hevi metala. Pasionirani hroničar BiH sporta, novinar, kolumnista, i nije me sramota reći, pisac. Izdao sam dvije knjige o našem fudbalu, autor sam tekstova za balade: Kriva je šuma, Oči su me pratile, i da ne nabrajam dalje. Danas radim kao šalterski službenik. Ne žalim se. Može i gore.

A ako odem, ponio bih snimak utakmice BiH-Italija sa Koševa iz 1996.godine. Uništene reflektore, preoran teren, utisane navijače, polupane stolice. To je sav ponos koji mi treba.

Foto: V. HASANBEGOVIC

Ministarstvo**Maja Salkić**

Slušajte me pažljivo: reću vam istinu o tome kako se napornim radom i odricanjem može nešto postići u životu. Postdiplomski u Dablinu, Republika Irska, tema: Pomirenje naroda. Zaista uspio rad, objavljen u zbirci najuspješnijih radova na svijetu sa tom istom temom. Stažiram godinu dana u Ministarstvu vanjskih poslova. Nakon toga se zapošljavam u jednom drugom ministarstvu, kao pomoćnica ministra. Zaključak – moj otac je bio u pravoj stranci, u pravo vrijeme, na pravom mjestu. To, i naporan rad su bili presudni za moj uspjeh.

Povela bih sa sobom Pjesnika da mi u besanim noćima, kad me uhvati nostalgija i čežnja za domovinom, govori stihove o Bosni.

Revizor**Adnan Kreso**

Ja sam čudo sarajevskih tramvaja! Nasmijani revizor! Nekad se smijem od muke, nekad od umora. Meni je taj osmijeh nekako dio lica. Nije meni ništa smiješno.

I ako odem, ponio bih humor, ali se pretvorio u cinizam. Ponio bih snalažljivost u besparici, jer novca nemam. Porodicu bih poveo, ali je nemam. A sebe bih ostavio ovdje, jer bolje ne zasluzujem.

Foto: V. HASANBEGOVIC

Pjesnik**Alban Ukaj**

U glasu cvrčka ništa ne ukazuje na to za koliko će vremena on umrijeti. Japanska pjesma. Filozofska, ali lišena u dobroj mjeri emocija. Pitate se sigurno da li sam ja pjesnik. Dragi Bože, nisam, a bilo bi tako dobro da jesam. Pjesnici ozbiljno shvaćaju vrijeme. Oni imaju poseban odnos prema vremenu. Moj odnos je običan. I lišen emocija.

Zar treba ubiti pjesnika da ostane ovdje?

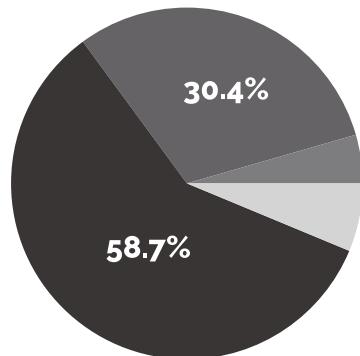

Foto: V. HASANBEGOVIC

0, BITI ILI NE BITI - TO JE PITANJE: DA LI JE LJUDSKOG DUHA DOSTOJNIJE TRPJETI PRAĆKE I STRIELE SUBBINE NASILNE, ILI ORUŽJE DIĆI NA MORE MUKA...

KOLIKO IMATE GODINA?

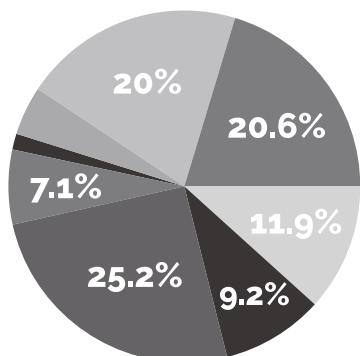
533 odgovora

- Manje od 18
- Od 18 do 30 godina
- Između 30 do 45 godina
- Više od 45 godina

DA LI BISTE ŽELJELI OTIĆI IZ BIH I ŽIVJETI NEGDJE DRUGDJE?

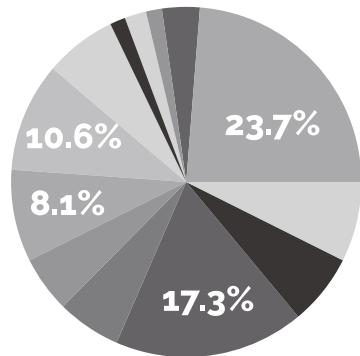
519 odgovora

- Da, zbog boljeg obrazovanja i nastavka školovanja vani
- Da, zbog nalaženja posla vani
- Da, jer ne vidim svijetu budućnost u BiH
- Da, zbog lože političke situacije u BiH
- Da, zbog (bračnog) partnera koji živi vani
- Da, jer osjećam neki oblik diskriminacije
- Da, zbog avanture i želje da vidim svijet
- Ne bih odlazio/la

GDJE BISTE NAJRADIJE OTIŠLI DA ŽIVITE?

519 odgovora

- Njemačka
- Austrija
- Skandinavija
- SAD
- Kanada
- Švicarska
- Velika Britanija

**ANKETA
(ANALITIKA)**

Pitanje: da sutra odlazite iz Bosne i Hercegovine koja bi to sjećanja stavili u „kofer“ i ponijeli sa sobom? (uspomene, materijalne ili nematerijalne stvari, emocije...)

Jednom sam već izgubila sve uspomene - zapaljena kuća u ratu progutala je moje fotografije i zato bih ponijela pun kofer nasmiješenih prijatelja.

Slike rijeka i planina, kanjon Rakitnice, kupanje u ledenom gornjem toku Neretve, snijegom prekrivene obronke Visočice, skijanje i vruć čaj na Bjelašnici, pogled na srcočika jezera na Magliću, mir Ramazana i miris trave.

Vilsonovo i šetnje s njim bez marke u džepu

Sarajevsku "Drinu" i svoj mali kaktus.

Hoće li nas sunce tuđeg neba grijati kao ovo ovdje? Grijat će onako kako stvari postaviš u svojoj glavi. Otišao bih sa željom da vidim ostatak svijeta, a ne da Bosnu nađem negdje drugdje...otišao bih jer me tjeram fašizam. Ne želim više biti saučesnik u ovom ludilu.

Foto albume, knjige, sjećanje na lijepo djetinjstvo i ružno ratno i poratno vrijeme, odlazak prijatelja, rođaka, pustoš u stanovima, kućama onih koji su otišli i pustoš koji su ostavili u nama, sjećanje na njihove stare i ostavljene roditelje koji žive u pustim stanovima sa fotografijama svoje djece i unuka u nekim prekooceanskim zemljama, novi poslijeratni izgled mog grada,....

Foto: V. HASANBEGOVIĆ

Iskreno, ne bih ništa ponijela! Ova država mi je upropastila sve lijepo što mi se desilo, ocrnila svaki osmijeh i pomisao na sreću. Odlazim sa praznim koferom, a možda ga napunim ljepšim i čistijim osjećajima pa donesem ovdje i na trenutak uljepšam ovo sivilo. Državu u kojoj ne mogu da volim koga želim ne smatram domom i ne volim!

Gorku prošlost moje zemlje jer ona nosi snažnu poruku!

Jednom sam već otišao, pa se vratio. Imam i sad priliku da odem, ali sam odlučio da ostanem i pokušavam i sebe i druge uvjeriti da je moguće ovdje živjeti. Jesam li ja preoptimističan?

Hercegovački kamenčić u džepu

Kafenisanje koje traje dva sata, Plazmu keks, malog nećaka, moju frizerku (jer su vani preskupe), uspomene s ljetovanja na moru, humor (svostven samo nama ovdje), mostarsko hakanje (to znaju samo oni koji žive ovdje), komšiluk (...jer Švabo ne zna šta je to), ljudskost, toplinu, obiteljsku povezanost koja je na zapadu vrlo rijetka!

Rodnu kuću u Gradišci. Banj brdo u Banjoj Luci. Gradski most kraj Kastela. Međdan.

Ponio bih veliki starinski ključ od sobe u maminoj kući koja je još uvijek ostala ista, iako sam se odavno odselio. Taj ključ bi me uvijek podsjećao na djetinjstvo.

Ništa. Osim sjećanja, jer odlazim sa razlogom, a to je da ovdje više nema ništa za mene i odavde mi ništa ne treba osim možda tegle bosanske zemlje.

Uživanje u životu i našu nelogičnu logiku

Ono kad s rajom potvrđno klimneš glavom da ovo ovako nema nigdje. Samo kod nas ponедјелjak može biti zabavniji od subote. A ne znaš kakvi su ponedјeljci u tuđini, jer kako da znaš - nisi ih doživio. A ove naše jesi. To se napije, napušti droge. Kao da je bitno. Sutra ćemo polako. I uvijek se nekako mjesecno potroši bar stoja više od onog što imaš, a kako i gdje, i odakle ti ta staja, na to pitanje nikada niko neće moći odgovoriti. Uvijek se ima. Imamo koliko imamo. Zajedno ćemo imati, ili nemati. Eto to neko zajedništvo, tu neku potvrdu da nisi apsolutno sam. Pa ponese to čovjek u koferu da se sjeti ponedjeљka, kada mu tuđinski ponedjeљak dokurči.

Tugu zbog toga što odlazim jer nemam posla, nema novca da platim fakultet, jer moram da odlazim iz zemlje koja mi ne da posao, jer su sve štele u pitanju, jer nemam boljeg sutra na žalost u ovoj zemlji. To su teške i bolne emocije, a ujedno i lijepo sjećanje na dane djetinjstva onoliko koliko ga rat nije uništo.

Ponio bih jedno kilo bureka (da se ima za po putu) i čevapa (valja se hraniti vani). Ne znaju oni tamo šta je hrana kao mi u Bosni.

Muža, mačku i par gaća

Mostarski čelopek da me grije uvijek kad mi oko srca zahladí.

Muziku, mirisi pekare, miris ječma i hmelja iz pivare na Bistriku, pogled na Stari grad, proljetna predvečerja i crvenilo na nebnu iz Huma, ezane, zvona i zvuk tramvaja, usputnu kaficu popodne u gradu koja završi s rajom u ponoć na klepama Pod lipom, ledenu vodu Neretve i plivanje sa šarganom dok se hlađi lubenica, miris četinara i mahovine, ekskurzije, rolanje na Vilsonovom, povratke u zoru, ratna druženja i gladovanje, hladnoću podruma, rođenje kćerke uz zvuke granate, toplinu roditeljskog zagrljaja i mir ispod stare loze u avlji...

VЛАДАРИ НОВИ ВЛАДАЈУ ПО ЗАКОНИМА НОВИМ.

Sjećanje na djetinjstvo u ludom vremenu, a koje su roditelji učinili "normalnim"...

Neka kofer miruje

Ne bih nosila ništa, a ipak bih ponijela sve.

Ponijela bih svu ljubav koju su mi roditelji usadili prema svim ljudima, bez obzira na meridian na kojem žive. Osim nje, ponijela bih i strah kojeg bih nastojala što više hraniti kako bih lakše podnijela odlazak od svega onog što volim. To je strah da rodim dijete u nehigijenskoj bolnici sa nehumanom uslugom. To je strah da nikad ne znam da li ću sutra imati posao. To je strah da moje dijete ne ide u "dvije škole pod jednim krovom" kroz čije smo postojanje legalizirali fašizam opravдавajući ga zaštitom tzv. "vitalnih nacionalnih interesa", što samo mi zovemo demokratijom. To je strah od neizvjesnosti. To je strah da neću uspjeti zaraditi svoju mirovinu. To je strah od bošnjačkog, srpskog i hrvatskog zaglavljanja.

Još malo dostojanstva koje mi je ostalo.

Majčinu rečenicu: "pamet u glavu!"

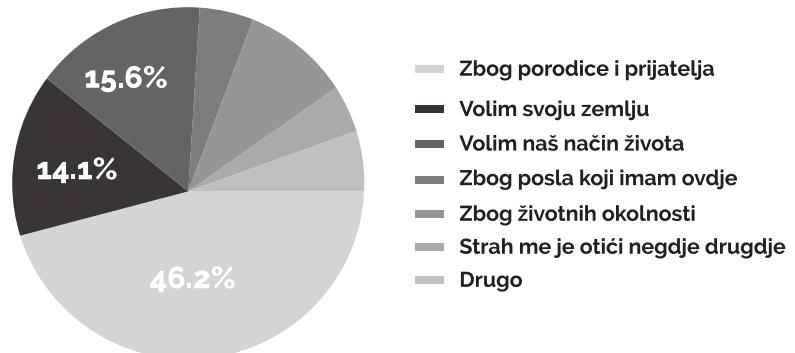
Ako i ode, može li se čovjek igdje više osjećati kao tuđin nego u BiH, jebo te?!

Foto: V. HASANBEGOVIĆ

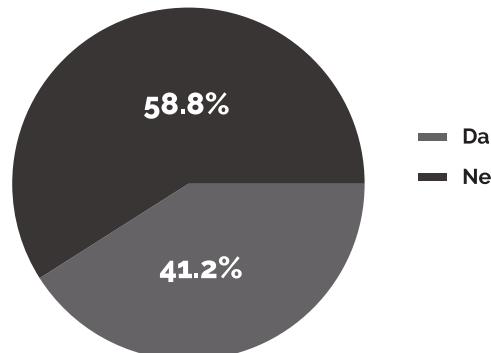
KOJI BI BIO GLAVNI RAZLOG DA OSTANETE ŽIVJETI U BIH?

519 odgovora

DA LI RAZMIŠLJATE DA SE VRATITE U BIH?

34 odgovora

ZBOG ČEGA BISTE SE VRATILI U BIH?

34 odgovora

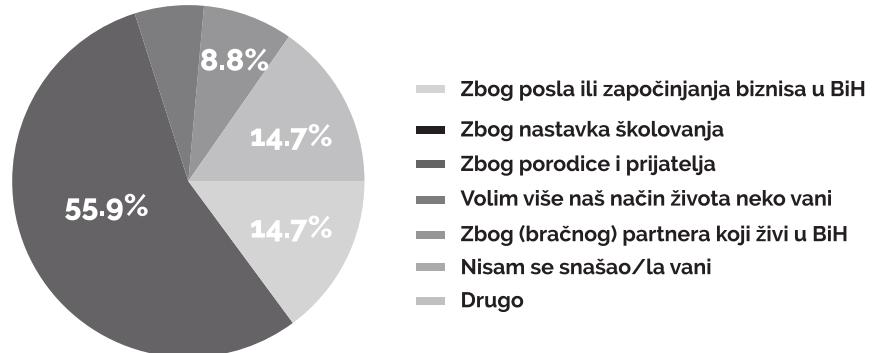

Foto: V. HASANBEGOVIĆ

HVALA NA PITANJU,
SVI SMO MI DOBRO!

REPERTOAR

SARAJEVSKOG RATNOG TEATRA

Autori: NejraBabić i Aleš Kurt
„JEDVANOSIMSBOAKALOMISTOBO“

Režija: Aleš Kurt

KOPRODUKCIJA SARAJEVSKI RATNI TEATAR I
 UG SCENA

Autor: Vladimir Đurđević
„SAVRŠEN KROJ“

Režija: JasminDuraković

Autor: MihailBulgakov
„MAJSTOR I MARGARITA“

Režija: Aleš Kurt

KOPRODUKCIJA SARAJEVSKI RATNI TEATAR I FESTIVAL MESS

Autor: Igor Štiks

„BRAŠNO U VENAMA“

Režija: Boris Lješević

KOPRODUKCIJA SARAJEVSKI RATNI TEATAR,
 FONDACIJA KARIM ZAIMOVIC, INTERNACIONALNI
 TEATRSKI FESTIVAL MESS I WARM

Autor: KarimZaimović

„TAJNA DŽEMA OD MALINA - NOVA FORMULA“

Režija: Selma Spahić

Autor: Doruntina Basha

„PRST“

Režija: Sabrina BegovićĆorić

„VESELA VEČER U SARAJEVU“

Režija: DubravkaZrnčić- Kulenović

KOPRODUKCIJA SARAJEVSKI RATNI
 TEATAR I FESTIVAL MESS

„BIO JE LIJEP I SUNČAN DAN“

Režija: TanjaMiletić-Oručević

Autor: Jose SanchisSinisterra

„AY, CARMELA“

Režija: Robert Raponja

TEATRSKI OPSERVATORIJ

KOPRODUKCIJA SARAJEVSKI RATNI TEATAR I
 AKADEMIJA SCENSKIH UMJETNOSTI SARAJEVO

Autor: Tennessee Williams

„TRAMVAJ ZVANI ŽUDNJA“

Mentor: AlenMuratović

SCENA SARTRČIĆI

KOPRODUKCIJA SARAJEVSKI RATNI TEATAR I
 APARAT TEATAR

Autor: BelmaLizde-Kurt

„BO-BO I ZU PRVI DAN U VRTIĆU“

Režija: BelmaLize-Kurt

KOPRODUKCIJA SARAJEVSKI RATNI TEATAR I
 STUDIO LUTKARSTVA SARAJEVO

Autor: LjubicaOstojić

„MALA SIRENA“

Režija: DubravkaZrnčić- Kulenović

KOPRODUKCIJA SARAJEVSKI RATNI TEATAR I
 APARAT TEATAR

Autor: BelmaLizde-Kurt

„PLUMB BO-BO, ZU“

Režija: BelmaLize-Kurt

KOPRODUKCIJA SARAJEVSKI RATNI TEATAR I
 STUDIO LUTKARSTVA SARAJEVO

Autor: Ljubica Ostojić

„ODKAMENA PRIČA“

Režija: DubravkaZrnčić – Kulenović

MLADI IMAJU PERSPEKTIVU DA ŽIVE JOŠ GORE OD STARIH. VAŽNO JE DA JE IMAJU.

O SARTRU

Sarajevski ratni teatar SARTR utemeljen je 17. maja 1992. godine na inicijativu reditelja Dubravka Bibanovića i Gradimira Gojera, ing. Đorda Mačkića i pisca Safeta Plakala, a okupio je glumce i saradnike iz tri profesionalna sarajevska teatra koja su, zbog agresije na Bosnu i Hercegovinu, moralu obustaviti svoj rad. U avgustu 1992. SARTR je konstituiran kao vojna jedinica pri Regionalnom štabu Oružanih snaga BiH Sarajevo, a 12. januara 1993. godine Odlukom Ratnog Predsjedništva Skupštine grada Sarajeva kao javna ustanova iz oblasti kulture od posebnog interesa za odbranu grada. Odlukom Skupštine Kantona Sarajevo od 24. jula 1997. ulogu osnivača SARTR-a preuzeo je Kanton Sarajevo.

Sarajevski ratni teatar SARTR, kao teatar osnovan u periodu opsade, svjedočanstvo je o fenomenu duhovnog, tj. kulturnog otpora fašizmu i agresiji. Ne samo da čuva uspomenu na taj period već i danas nastoji snažno afirmirati univerzalne vrijednosti: bogatstvo različitosti, antifašizam, svetost mira, aktivizam, internacionalizaciju, suočavanje prema svim onima koji trpe nepravde širom svijeta. Sa svojim nasljedjem nastoji biti – mjesto naše savjesti i hrabrosti da se suprostavimo nepravdama i svim devijacijama vremena u kome živimo. Zbog svog angažmana i duhovnog otpora u opkoljenom Sarajevu, kao i kvalitetnih umjetničkih ostvarenja predstava, Sarajevski ratni teatar SARTR je dobitnik Šestoaprilske nagrade grada Sarajeva u 2003. godini.

Direktor: Aleš Kurt

Marketing: Hana Karadža

Pravna služba: Nermin Klapuh

Računovodstvo: Medina Aganović

Sekretarica: Jasmina mešić

Spremačica: Senija Mujak

Foto: V. HASANBEGOVIĆ

UMJETNIČKI ANSAMBL

DRAMATURGINJA:

Dubravka Zrnčić-Kulenović

GLUMICE I GLUMCI

Selma Alispahić, Mirela Lambić,
 Maja Salkić, Sonja Goronja,
 Snežana Bogičević, Alban Ukaj,
 Adnan Hasković, Sead Pandur,
 Jasenko Pašić, Ana-Mia Milić

Uredništvo:

Dubravka Zrnčić-Kulenović

i Nejra Babić

Dizajn: Studio Gimix

Tamara Lazić i Đorđe Jovanović

Video Animacija: Admir Aličić

Fotografija: Velija HASANBEGOVIĆ

JAVNA USTANOVA SARAJEVSKI RATNI TEATAR SARTR - SARAJEVO, BIH

Adresa: Gabelina 16

Tel / Fax: + 387 33 66 51 89

Tel: + 387 33 66 40 70

Email: teatarsatr@yahoo.com

Web: www.sartr.ba

Predstava realizirana u okviru projekta, **„Kofer za sjećanja“** Studija lutkarstva Sarajevo kojeg podržava Vlada Švicarske.

Schweizerische Eidgenossenschaft

Confédération suisse

Confederazione Svizzera

Confederaziun svizra

Švicarska agencija za razvoj i saradnju SDC

Ministarstvo kulture i sportsa

Kanton Sarajevo

Ministarstvo civilnih poslova

Bosne i Hercegovine

STUDIO LUTKARSTVA
 SARAJEVO

BBI Centar

antena
 sarajevo

FBL

EuropaLakat

OSLOBOĐENJE

DANI

alta
 shopping center